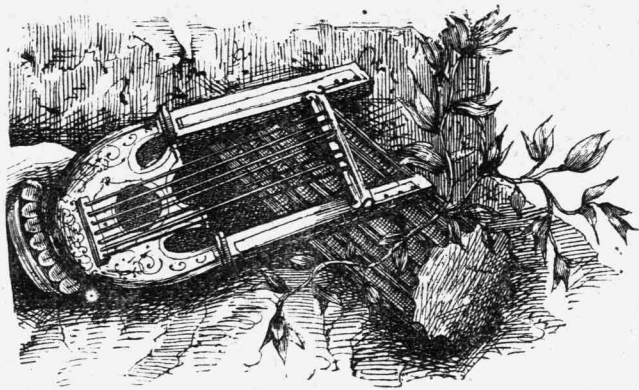

* ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΟΥΡΑΝΙΑ *

1

Τὸ ἐρημωμένο σήμαντρο
Ποῦ σύσσωμο θὰ πέσει,
Πῶχει φριχτὰ παλέσει
Μὲ τ' ἄγρια τὰ στοιχειά,

*

Ἡ τρικυμῆς τὸ δέρνουνε
Κι' ὁ γκιώνης πάντα οὐρλιάζει
Καὶ μέσα του φωλιάζει
Σφυρίζοντας ἡ ὀργή!

Πόσους νεκροὺς συντρόφεψε
Στὸ σκοτεινὸ τὸ μνημα
Κι' ἀδιάκοπα, τί κρῖμα!
Θρηνεῖ τὴ συμφορὰ.

*

Μὰ τώρα πλειά ἡ καρπάνα του
Θὰ ἰδῇς νὰ τὸ γαρμενίσκῃ,
Ποῦ θὰ πανηγυρίσῃ
Μὲ μόνη τῆς χαρὰ.

2

ΜΙΑΝ ἄλλη ἀγάπη αἰσθάνομαι
Στὰ στήθη μου γιὰ σένα,
Στὸν κόσμο σὲ κανένα
Ποτὲ δὲ θὰ τὴν πῶ.

*

Μιὰν ἄλλη ἀγάπη ἀγνόητη
Στὰ στήθη μου γυρεύω
Ἐσένα νὰ λατρεύω.
Ἐσένα ν' ἀγαπῶ.

Καὶ μόνο μῆσοι ἄσβεστο
Δείχνω σ' αὐτὴ τὴ σφαῖρα,
Δὲν ἔχω πλειά πατέρα,
Κανένανε στὴ γῆ.

*

Γιὰ ν' ἀγκαλιάσω ὀλόκληρη,
Μέσ' στὴ καρδίᾳ τὴν πάλι,
Ἀγάπη πλειά μεγάλη,
Γιὰ σέ, κέρη χρυσή.

3

ΔΕ σ' εἶδα ἐγὼ ποτὲ μου
Στῆς γῆς τὴν ἄγρια πάλι,
Κι' ὅμως γιὰ σένα πάλι
Τὸ στήθος μου γλουλά.

Τῆς πλειά τρανῆς ιδέας
Εὐτυχισμένος πλάστης,
Ἐσὺ ἀπὸ μένα ἐπλάστης
Μιὰν ὥρα θεϊκειά.

Ἔλα σ' ἐμὲ ποῦ τρέχω
Χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα
Καὶ ρίξε μιὰν ἀχτίδα
Στὴν κάθ' ἐμου πληγὴν.

Γιὰ σένανε γαρεμίζω
Στ' οὐράνια μιὰ θρησκεία,
Κι' ἀγάπη καὶ λατρεία
Τὴν φέρνω ἐσὲ στὴ γῆ.

4

Γιὰ σένανε μιὰ μέρα
Κατέβηκα στὴ γῆσι
Ἔχω γιὰ σένα ἀφήσει
Τὴν πλειὸ μεγάλη αὐτὴν.
*
Μέσ στ' ἀγρυπνα σκοτάδια
Ἐσέ πάντα γυρεύω.
Γιὰ σένανε παλεύω
Ἀδιάκοπα στὴ γῆ.

Γιὰ σένανε ματονω
Τὸ μολυσμένο χῶμα,
Φέρνω γιὰ σένα σώμα
Ποῦ φαίνεται πῶς ἔζη.
*
Τὴν πλειὸ μεγάλη ἀγάπη
Ἔλα, χρυσό μου πλάσμα,
Στὸ πλειὸ ἡλυκό μας ἄσμα
Νὰ ἐνώσουμε μαζύ.

5

Μὴ θές, χρυσὴ παρθένα,
Μὴ θές νὰ μὲ ξανοίξεις,
Κ' ἐσὺ θὲ νὰ ρουφήξεις
Φαρμάκι τῆς ἐχίνας.

*
Μὴ μὲ γνωρίσης, κόρη,
Σὺ σ' ἄλλον κόσμον ἀνήκεις,
Θὰ ἰδῇς σημάδια φρίκης,
Αὐλάκια δυστυχιᾶς.

Τῆς ὄψης μου τὰ σκότη
Φριχτὰ φωτίζει ἡ ἰδέα,
Τὸ φῶς τοῦ Προμηθέα
Ἀγρία στὰ μάτια κλειῶ.

*
Μὴ θές, χρυσὴ παρθένα,
Μὴ θές νὰ μὲ γνωρίσης,
Μπροστὰ σου θ' ἀντικρύσης,
Τὸ πλειὸ φριχτὸ θερίο.

(Ἐν Ἀθήναις Δεκέμβριος 1911)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

